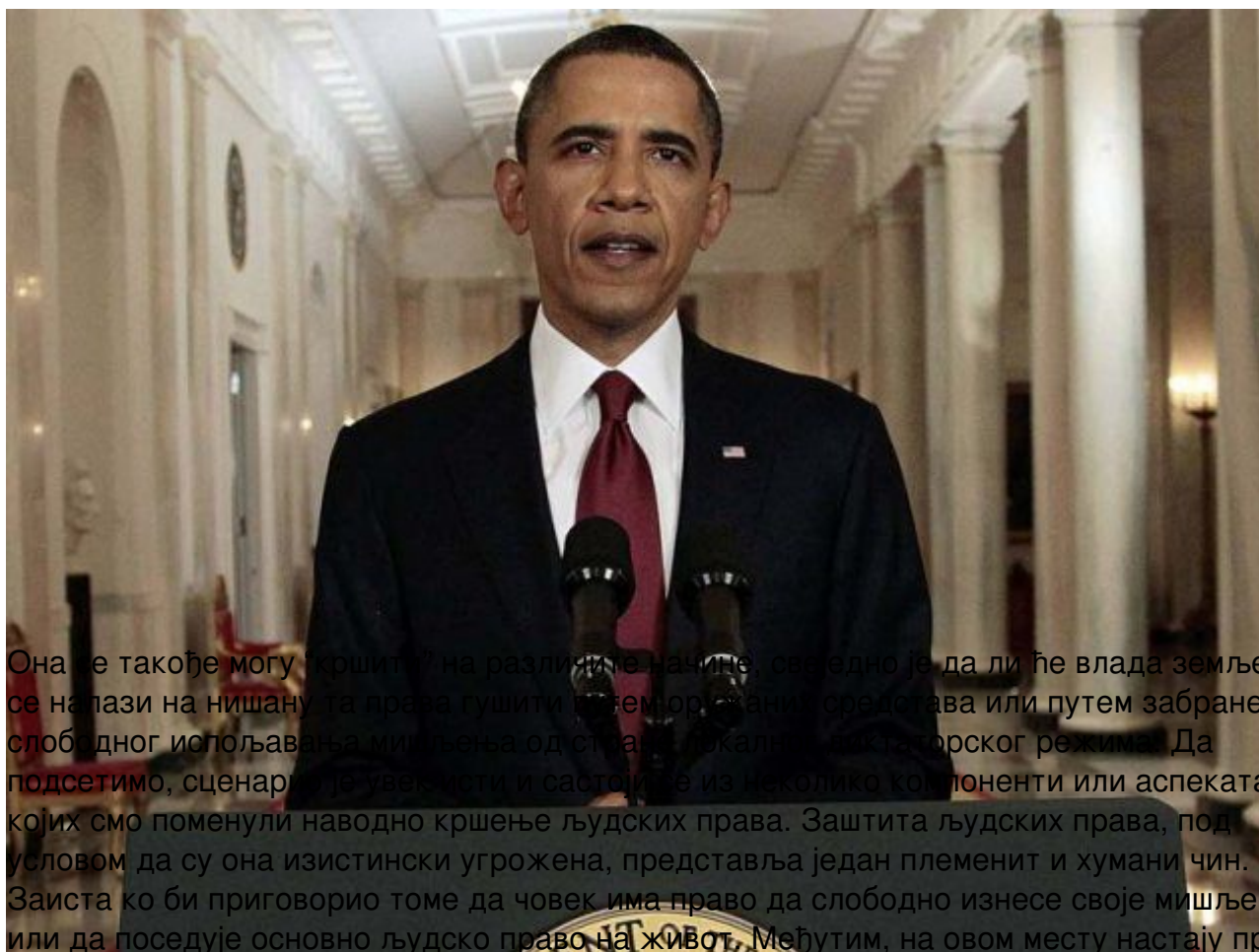

Да ли су амерички капацитети за глобалне интервенције умањени?

Пише: Владимир Јевтић
понедељак, 20 фебруар 2012 21:59

Сви савремени локални ратови започети су ударима из ваздуха, једино што се разликује јесте њихов исход, наиме да ли постоје услови за завршну копнену интервенцију или не. Своју доминацију светом САД заснивају на својој политици интервенционизма која подразумева агресију на све оне земље које се успротиве глобалном светском поретку. Али као и много пута у прошлости агресија не почиње одмах и без неког одређеног "повода". Најпре је потребан разлог који ће оправдати трошкове који одлазе на војни буџет као и нешто што ће западну јавност уверити у "неопходност" агресије. На овом месту долазимо до добро нам познатог медијског рата који се води из свих оружја. Зависно од земље која је у питању, и многих других социјално-економских фактора измишљени и исфабриковани поводи могу варирати, али се у принципу могу свести на један а то је *кршење основних људских права*.

Она се такође могу кршити на различите начине, свједо је да ли ће влада земље која се налази на нишану да пренагушти путем оружаних средстава или путем забране слободног испољавања мишљења од стране локалног диктаторског режима. Да подсетимо, сценариј је уверљив и састоји се из неколико компоненти или аспеката од којих смо поменули наводно кршење људских права. Заштита људских права, под условом да су она изистински угрожена, представља један племенит и хумани чин. Заиста ко би приговорио томе да човек има право да слободно изнесе своје мишљење или да поседује основно људско право на живот. Међутим, на овом месту настају први проблеми и одмах можемо да приметимо да нешто није у реду. Не са самим људским правима већ са начином на који се схвата њихово угрожавање. Наравно да диктатори крше људска права али ко ће одлучити о томе која влада је диктаторска? Америка наравно јер је све до сада она располагала економијом која може одржати веома скупу армију опремљену најсофистициранијим оружјем која ће јој помоћи у свргавању диктаторских режима и ослобађања "потлачених народних маса". Али ми превише

Да ли су амерички капацитети за глобалне интервенције умањени?

Пише: Владимир Јевтић
понедељак, 20 фебруар 2012 21:59

журимо. Свргавање одређених режима долази касније. Најпре је, као што смо напоменули, нужно потребно створити слику о “зликовцу” који тлачи сопствени народ без икаквог уважавања реалне ситуације и стварних културно-социјално-економских услова. При стварању таквог имиџа не бирају се средства и тада смо доспели до првог стадијума пасивне агресије која представља увод у ону праву оружану који се зове пропагандни рат. Наравно, светски медији нису слободни и отворени, то је пука илузија. Они се налазе под контролом светских центара моћи који су се све до сада или од пада Берлинског зида налазили на Западу. Медији креирају стварност и директно утичу на свест јавног мњења. Када смо код утицаја на свест морамо да направимо једну дигресију, наиме појам тзв. неокортичког рата већ је одавно у употреби. Укратко ради се о манипулисању самим мишљењем путем утицаја на центре у кори великог мозга различитим средствима. У једну од подврста неокортичког рата спада свакако и медијска изолација и сатанизација. Неопходно је да људи поверују да је њихова влада заиста сатанска и када се тај циљ испуни онда је прва етапа окончана.

Сви се сећамо како смо мрзели Слободана Милошевића зато што је погрешном политиком довео до губитка српских земаља и довео нас у сукоб са “читавим” светом. Милошевићева аура је још толико јака да се многи назови политичари у Србији после толико година и даље позивају на његове грешке и правдају актуелну катастрофалну ситуацију у земљи иако је Милошевић покојник кога су индиректно убили у Хагу. Ко га је убио? Убили су га исти они који су креатори политике убиства наводних диктатора попут Милошевића, Садама или Гадафија. Али поново журимо. Морамо мало да застанемо и да постепено анализирамо или, да употребим бољи термин, сецирамо политику САД и њених савезника у НАТО пакту.

Већ смо рекли да је први циљ медијског рата постигнут када се створи слика о злогласном тиранину који бескомпромисно крши већ поменута фамозна људска права. Када се први циљ постигне, онда је даље машина покренута и ствари се разликују само у нијансама. Додуше, морамо да признамо да је на Западу створена слика о председнику Белорусије Александру Лукашенку као о некоме ко на најбруталније начине гуши слободу белоруског народа. Међутим, Белорусија је земља где ће се амбиције Запада зауставити из више разлога. Белорусија је земља која је чврсто везана за Русију и то не само у етничком смислу већ је дубоко интегрисана у сферу Руске Федерације. Али то није најважнији разлог зашто наведени сценарио неће успети у Белорусији. Примарни разлог због чега се амбиције Запада неће остварити у Белорусији је тај зато што сам

Да ли су амерички капацитети за глобалне интервенције умањени?

Пише: Владимир Јевтић
понедељак, 20 фебруар 2012 21:59

народ Белорусије није поверовао у причу о Лукашенку као великом сатани кога треба свргнути са власти. Када народ земље поверује путем већ помињаних метода, да му је на власти диктатор онда је даље далеко лакше наставити са већ унапред планираним сценариом. Када народ, било да је већинским делом поверовао у лажи Запада или се ради о мањем делу који се организује у опозиционе и побуњеничке групе које не презају од голих терористичких аката какав је случај тренутно у Сирији, упркос томе што светска душебрижница Анђелина Џоли тражи међународну интервенцију у тој земљи, онда је Сједињеним Државама и НАТО пакту далеко лакше да оствари своје циљеве. У Србији бомбардовање је ујединило становништво тако да такви сценарији нису успели, али у оним земљама које су подељене било по етничкој или племенској линији, какав је био случај са Либијом рецимо, НАТО има и пешадију на терену. У случају Србије НАТО пешадинци су били сачињени од дела косовских Албанаца који су се организовали у терористичку ОВК, коју је западна јавност сматрала формацијом која се бори против угњетавања Милошевићеве тиранске владе, полиције и војске. Дакле, уколико дође до побуне локалног становништва тим боље за НАТО и САД интервенција ће бити успешније и лакше спроведена.

У случају Ирака није било опозиције нити је народ поверовао у лажи о постојању оружја за масовно уништење тако да је бомбардовање морало да се заврши копненом агресијом и убиством Садама Хусеина. И Моамер Гадафи је убијен на сличан начин, ухваћен је када је већ био рањен док су остаци његових елитних јединица још увек пружали отпор племенским бандама и припадницима ал-Каиде, која је у случају Либије одиграла веома важну улогу за Америку. Не заборавимо да је управо ЦИА била та која је наоружавала авганистанске муџахедине противавионским ракетним бацачима типа “стингер” којима су они почетком осамдесетих година обарали совјетске хеликоптере и на тај начин директно или индиректно и помагали покрет који ће постати та омражена ал-Каида која је Америци послужила само као повод за агресију на Ирак и Авганистан и у којима је погинуло, као и увек, највећи број цивила. Али вратимо се добро опробаном сценарију Сједињених Држава и НАТО пакта када су у питању непослушни режими. Рат почиње из ваздуха што смо имали прилику да се уверимо током операције “Пустинска олуја” 1991. год. Тада је читав свет имао прилику да се увери у моћ и снагу ратног ваздухопловства САД и њених савезника који су потпуно поразили не тако слабе ирачке трупе чији се систем ПВО састојао из синтезе западних и руских средстава. У операцији Пустинска олуја савезници су изгубили значајан број авиона и хеликоптера али циљ је постигнут. Ирак је престао да постоји као значајна војна сила и наметнуте су зоне забране летења јужно и северно од Багдада које представљају још један фактор у једначини.

Године 2003. Американци су само завршили започето под изговором глобалног рата против тероризма и чињенице да наводно Садам Хусеин поседује оружје за масовно уништење. Један тиранин и диктатор је убијен и номинално је успостављена демократија

Да ли су амерички капацитети за глобалне интервенције умањени?

Пише: Владимир Јевтић
понедељак, 20 фебруар 2012 21:59

у Ираку и престало се са кршењем људских права, а оно што се стварно догодило био је хаос који је наступио након рушења Садамовог режима. Улице су преплавили лешеве недужних Ирачана који су били ухваћени између две ватре, да и не помињемо бројне злочине савезничких трупа. Тачан број погинулих цивила у Ираку се никада неће сазнати али се процењује да има преко стотину хиљада погинулих цивила и да њихов проценат у жртвама износи 79 процената! [\[1\]](#)

Либија је пак била прича за себе иако се није много разликовала од Србије или Ирака у погледу добро опробаног сценарија. Гадафи је био сатанизован и када су побуњена племена на западу земље а пре свега у Бенгазију устала против њега, њему су дани били одбројани. Рат у Либији је одузео више од тридесет хиљада живота, углавном цивила и побуњеника који су и сами страдали под НАТО бомбама слично као што су албански цивили страдали од НАТО бомби на Косову и Метохији у Србији. Кина и Русија нису биле спремне да уложе вето у СБ и НАТО је тиме добио одрешене руке да нападне либијску армију иако је резолуција подразумевала једино забрану летова за либијско ратно ваздухопловство и то онај део ваздухопловства који је остао веран Гадафију. Дакле, сатанизација путем медија па одмах затим следи ослањање на домаће пешадијске трупе уколико је то могуће и фигуре на шаховском пољу су неизбежно поређане тако да се “диктатор” налази у шах-мат позицији која ће се завршити његовим суровим смакнућем. Рат који је почео из ваздуха дејством крстарећих пројектила по виталним циљевима нападнуте земље и укључивањем авиона са смањеном радарском видљивошћу заједно са конвенционалним ваздухопловним снагама које подразумевају авионе за електронско ометање и јуришне авионе који бомбардују циљеве на земљи завршава се одређеним видом копнене агресије. Тамо где “домаће трупе” могу да послуже као ударна пешадија, попут Либије или Србије, тим боље по западну војну алијансу која је увек предвођена Сједињеним Америчким Државама. Али сценарио се ту не завршава. Услед посустале економије и јачања нових и старих светских сила САД се осећају све више угрожене тако да је и реторика која прати сваку њену дипломатску активност све агресивнија.

Најновији пример јесте Сирија где су западне силе покушале са истим сценариом сатанизовања председника Башара ал-Асада и покушале су да путем Савета безбедности изгласају резолуцију којом се он позива да поднесе оставку. Међутим, овога пута су Русија и Кина уложиле вето на дату резолуцију и тиме спречиле понављање либијског сценарија у СБ УН. Међутим, то и даље не спречава Запад да путем својих савезника у региону Турске и Израела наоружава и логистички помаже побуњенике у Сирији који представљају толико жељену “домаћу пешадију”. Борбе које се тренутно воде у Сирији су заиста тешке јер су побуњеници добро наоружани и осећају да имају пуну подршку Запада. До сада је у рату у Сирији погинуло готово 5 400 људи како саопштавају Уједињене нације. Побуњеници оптужују сиријску армију за кршење

Да ли су амерички капацитети за глобалне интервенције умањени?

Пише: Владимир Јевтић
понедељак, 20 фебруар 2012 21:59

људских права и убијање цивила у граду Хомсу који се налази под вишедневним бомбардовањем. “Број жртава за дан повећан је на 34 цивила које су убиле снаге безбедности у неколико региона Сирије, углавном у Хомсу”, [2] поручују агенције за људска права која се налазе под контролом Запада и које наравно подржавају побуњенике. Међутим те агенције не помињу војнике регуларне сиријске армије и цивиле који су страдали у унакрсној ватри. Да побуњеници не презају од терористичких напада потврђују и подаци да је у граду Алепу у две одвојене експлозије погинуло 25 војника и цивила и да је више од 175 људи повређено.

[3]

То је дакле потврда да цивили страдају и у терористичким нападима побуњеника који су бомбе подметнули испред полицијске станице и зграде обавештајне службе. Несумњиво је да су им подаци и логистика пристигли споља. Овако осокољени побуњеници у стању су да веома дуго пружају отпор који ће на жалост наставити да односи велики број људских живота. Међутим, на примеру Сирије догодило се нешто неочекивано. Башар је сатанизован, створена је домаћа пешадија од побуњеника и дезертера али успех за сада изостаје. Услед чега?

Успех изостаје јер Башар ал-Асад овога пута има подршку Русије и Кине које неће дозволити да се понови још једна Либија, не у Руском дворишту. Западу и САД је остало да се ослоне на опозицију али побуњеници који не могу добити подршку из ваздуха осуђени су на пропаст јер имају веома мало шанси у сукобу са регуларним снагама сиријске армије које су веома респектабилне. Израел не може да бомбардује Сирију, САД и НАТО такође не могу да бомбардују Сирију јер Русија у Сирији поседује своју стратешку базу а и неће престати са испорукама система ПВО сиријским оружаним снагама. Из свих ових разлога Сирија представља тврд орах за све оне који су замислили да ће се исти сценарио поновити и у овој земљи. У овој земљи се сломила оштрица копља америчког интервенционизма кога смо толико пута помињали и сценарио који је до сада тако добро функционисао престао је да буде стопроцентно успешан.

Америка се налази у кризи, она више не жели да ратује јер је то већ показала на примеру Либије препуштајући главно руковођење операцијама бомбардовања својим савезницима из НАТО пакта. Али НАТО не сме да нападне Сирију услед већ споменутих разлога. С друге стране ту је и горуће питање Ирана. Америка такође не жели да нападне ни Иран јер би је то увукло у још један рат са несагледивим последицама. Ахмадинеџад је сатанизован али у Ирану не постоји опозиција која би се окренула

Да ли су амерички капацитети за глобалне интервенције умањени?

Пише: Владимир Јевтић
понедељак, 20 фебруар 2012 21:59

против њега или врховног верског вође ајатолаха Али Хамнеија тако да би свака спољашња интервенција морала да се суочи са веома чврстом и кохезивном одбраном. Иран шири свој утицај без сумње и у Сирији јер су ирански бродови 18. фебруара упловили у воде Медитерана како би показали снагу своје морнарице али примарни циљ је био подршка Сиријском председнику Башару ал-Асаду. "Ирански војни бродови ушли су данас у Средоземно море да би показали моћ Исламске републике земљама региона".

[4]

То је изјавио комадант Иранске морнарице Хабиболах Сајари. Сирија је једина земља у региону која са Ираном има потписан споразум о војној сарадњи тако да би сваки напад на Сирију споља значио и директно укључење Ирана на страни сиријских снага. Осим тога, руски министар спољних послова Сергеј Лавров оценио је да би напад на Иран био велика грешка, „то би била веома озбиљна грешка са непредвидивим последицама". Он је ово изјавио после саопштења председника главног америчког савезника у региону Израела Шимона Переса да је напад на Иран све изгледнији. „Не може да постоји војно решења за ирански нуклеарни проблем, као што оно не може да постоји ни за један други проблем у савременом свету", казао је Лавров.

[5]

У случају Ирана Израел као да пожурује Америку да се упусти у једно неизвесно војно решење чега су амерички стратези савршено свесни. Односи САД и Израела по питању Ирана се не поклапају јер америчке дипломате првенствено истичу могућност дипломатског решења. Сам председник Обама је истакао у интервјуу да би "било која врста додатне војне активности унутар Залива водила поремећају и имала велике ефекте по нас. Могла би имати такође велики ефекат на цене нафте. Ми још имамо трупе у Авганистану, који се граничи са Ираном. Тако да је наше првенствено решење тамо дипломатско" [6].

Америка је свесна чињенице да не може, упркос жељи Израела, да води неколико симултаних ратова. Стратегија Запада као да је запала у ћорсокак јачањем других регионалних и светских сила. Осим тога Америка се налази у веома неугодном положају нарочито након што су америчке трупе борбеним хеликоптерима убиле 24 пакистанска војника крајем новембра прошле године. Од тада су односи између Пакистана и САД толико захладнели да је Пакистан одлучио да онемогући снабдевање НАТО трупама у Авганистану. И саме америчке јединице као и јединице њихових савезника суочене су са великим проблемом у Авганистану након дивљања америчких маринаца и мучења и

Да ли су амерички капацитети за глобалне интервенције умањени?

Пише: Владимир Јевтић
понедељак, 20 фебруар 2012 21:59

иживљавања над телима убијених талибана. Све ово довело је до погибије четворице француских војника које је убио гневни авганистански војник додатно мотивисан призорима мучења цивила од стране НАТО трупа. Америци је потребна излазна стратегија из Авганистана али та стратегија може додатно бити отежана сарадњом Авганистана, Пакистана и Ирана. Трилатерални самит председника ове три земље који је почео 16. фебруара [7] и који је трајао два дана додатно је учврстио позицију Ирана тако да је понављање сценарија који би укључио војну интервенцију све даљи упркос жељама самог Израела. Овај самит значи много по интересе САД у региону. Он је заправо представљао прекретницу у односима између ових земаља што се и те како може одразити на позицију САД у Авганистану. Америчке и НАТО трупе више нису тако пожељне и без подршке Пакистана која је витална, излазна стратегија Запада из Авганистана само може бити отежана.

Професор на Институту за међународну политику Хајнц Гертнер сматра да Америка губи свој потенцијал за глобалне интервенције, али осим тога он сматра да га она никада заправо није ни имала. “Амерички потенцијал у том смислу никада није био тако велики као што су неки мислили, или били наведени да мисле. Никада Америка није имала способност да заиста решава интернационалне конфликте у властиту корист, али је та чињеница била камуфлирана постојећом биполарном политиком у време хладног рата. Сада се уз то још појављују нове силе оне постављају нове услове и ту се америчке представе о ономе што би Америка хтела и могла разилазе. Убудуће се више ниједна важна одлука неће моћи доносити без Кине, Русије, Индије или Бразила”. [8] Господин Гертнер је само пропустио да каже да је у периоду од завршетка хладног рата и пада Берлинског зида па до данас Америка ипак покушавала да решава конфликте у своју корист и захваљујући голој сили била је у томе успешна али наравно како њена економска моћ слаби, тако ће и опадати и њени глобални капацитети за војне интервенције. Више нећемо имати само једног светског полицајца већ мултиполарни поредак у свету у коме се више сценарији са почетка нашег текста неће моћи тако лако остваривати.

Цена америчке интервенционистичке политике је превисока почевши од Косова па до Сирије јер се таквим интервенцијама не постиже готово ништа осим што се руши стабилна влада уз огроман број цивилних жртава. Као пример овога и неуспешне “демократизације” земље можемо узети Косово које не само да није постало “демократска мултнетијичка држава” већ су и животи преосталих Срба на Косову и Метохији угрожени. Али то не представља проблем за Америку која посеје хаос и касније се повуче као што је случај са Ираком. Готово да и нема потребе да помињемо неуспех у Либији у којој је данас много горе него у време Гадафијеве владавине када су Либијци заиста били слободни грађани. Данас имамо међусобне племенске сукобе за превласт и нико није у стању да прогнозира куда ће то водити. Узевши све у обзир можемо да се запитамо ко је заиста кршио људска права свих ових година и да се захвалимо на чињеници да Америка постепено губи способност за глобалне војне интервенције.

Да ли су амерички капацитети за глобалне интервенције умањени?

Пише: Владимир Јевтић
понедељак, 20 фебруар 2012 21:59

Људска права ће од сада више да се поштују када се главни поборник њихове заштите буде повукао са сцене.

---

[1] <http://balkans.aljazeera.net/makale/u-iraku-ukupno-162000-zrtava>

[2] http://www.b92.net/info/vesti/index.php?yyyy=2012&mm=01&dd=26&nav_id=577325

[3] http://www.b92.net/info/vesti/index.php?yyyy=2012&mm=02&dd=10&nav_category=78&nav_id=581495

[4] <http://www.rts.rs/page/stories/ci/story/2/%D0%A1%D0%B2%D0%B5%D1%82/1047194/>

[5] <http://www.naslovi.net/2011-11-07/dnevnik/lavrov-napad-na-iran-ozbiljna-greska/2938224>

[6] <http://www.politika.rs/rubrike/Svet/Obama-Rizicno-napasti-Iran-poremecaji-bi-bili-veliki.sr.html>

[7] <http://www.tanjug.rs/videodet.aspx?galID=55433>

[8] <http://www.rts.rs/page/stories/ci/story/2/%D0%A1%D0%B2%D0%B5%D1%82/1046968/>